

BIULETYN

Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 31 października 1950 r. Nr 22 Poz. 241—260

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

PISMA OKÓLNE:

241.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 2 października 1950 r.

(znak TE7A-10-38)

w sprawie powołania Komisji Jednostek Miar przy Głównym Urzędzie Miar

§ 1. Powołuje się przy Głównym Urzędzie Miar Komisję Jednostek Miar, zwaną w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia Komisją.

§ 2. Zadaniem Komisji jest:

a) opracowanie definicji wielkości fizycznych,

b) opracowanie układu praktycznych jednostek miar,

c) opracowanie układu legalnych jednostek miar w Polsce,

d) opracowanie wniosków odnośnie uzupełnień i poprawek do Międzynarodowej Konwencji Metrycznej przy uwzględnieniu zagadnień poruszonych we wnioskach delegacji radzieckiej, złożonych na IX Międzynarodowej Konferencji Generalnej Miar w r. 1948,

e) opracowanie zagadnień z dziedziny metrologii zleconych przez Przewodniczącego PKPG.

§ 3. W skład Komisji wchodzą:
przewodniczący, zastępca przewodniczącego i członkowie.

§ 4. Dla opracowania poszczególnych zagadnień wchodzących w zakres działania Komisji jej przewodniczący może powoływać rzeczoznawców zarówno spośród jej członków jak i spośród innych osób, na zasadzie umowy o dzieło, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 5. Za udział w posiedzeniach Komisji przewodniczący, jego zastępca, członkowie i sekretarz otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach komisji, z tym, że stosownie do pkt. 3 tejże uchwały przewidziane w niej stawki podwyższa się do 1.500 zł dla przewodniczącego i do 1.000 zł dla pozostałych osób, biorących udział w posiedzeniach komisji.

§ 6. Wydatki Komisji pokrywane będą z budżetu Głównego Urzędu Miar.

§ 7. Miejscem urzędowania Komisji jest Główny Urząd Miar.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **E. Szyr**

242.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 3 października 1950 r.

(znak TE4A-01-13)

w sprawie wykorzystania koksiku z koksowni i gazowni

W celu racjonalnego wykorzystania koksiku, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się sortyment koksiku z koksowni na 0-6 mm w miejsce dotychczasowego 0-10 mm.

2. Koksownie, podległe Ministerstwu Górnictwa, obowiązane są w terminie do dnia 31 grudnia 1950 r. dostosować swe sita do wymiarów określonych w ust. 1.

3. Wykaz koksowni, obowiązanych do zmiany sit zgodnie z ust. 2, ustali Samodzielny Wydział Produkcji i Techniki Koksowniczo - Gazowniczej Ministerstwa Górnictwa w porozumieniu z Centralą Zbytu Węgla.

§ 2. 1. Ustala się sortyment groszku z koksowni na 6-20 mm w miejsce dotychczasowego 10-20 mm. Zużycie groszku w tych wymiarach obowiązuje wszystkich dotychczasowych odbiorców.

2. Departament Przemysłu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może na podstawie nowego planu ograniczyć produkcję groszku w niektórych koksowniach na rzecz koksiku o dotychczasowych wymiarach, tj. 0-10 mm.

§ 3. Ustala się sortyment koksiku z gazowni na 0-10 mm, a groszku na 10-20 mm.

§ 4. 1. Koksik powinien być obowiązkowo zużywany:

1) do spalania pod kotłami o mechanicznych rusztach z wyjątkiem kotłów o ciągu naturalnym — w ilości do 10% mieszanki z odpowiednimi sortymentami węgla przemysłowego (miał, grysik, groszek);
2) w procesach technologicznych:
   a) przy aglomeracji i prażeniu rud — w 100%,
   b) przy produkcji cementu w piecach typu Dwight Lloyd, Krupp-Lurgi — w 80 — 100%,
   c) przy produkcji wapna — do 50%,
   d) przy procesach redukcyjnych w produkcji cynku do 100%, siarczku wapna — w 80 — 100% itp.,
   e) w generatorach do produkcji gazu słabego, gdzie dotychczas zużywa się sortymenty koksu 10-40 mm, w domieszce do 10%.

2. Postanowienie ust. 1 pktu 1) nie dotyczy zakładów przemysłu węglowego i tych zakładów przemysłowych, które zużywają półprodukt węglowy (przerosty, muły).

§ 5. 1. Ministerstwa polecą podległym sobie zakładom:

1) dokonanie rewizji uwzględnionych w planach na 1951 rok zapotrzebowań koksiku na cele wyżej wymienione,
2) złożenie przez podległe centralne zarządy przemysłu lub zjednoczenia w terminie do 30 października 1950 roku do Centrali Zbytu Węgla zapotrzebowań na koksik i groszek na 1951 rok.

2. Centrala Zbytu Węgla po zanalizowaniu otrzymanych zapotrzebowań opracuje w terminie do 10 listopada 1950 roku projekt planu rozprowadzenia rozporządzalnej ilości koksiku na poszczególne cele i pomiędzy centralne zarządy oraz przedstawi go do zatwierdzenia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Dep. Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych.

§ 6. 1. Dep. Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych PKPG przed zatwierdzeniem planu skontroluje uwzględnione w nim zapotrzebowania w odpowiedniej ilości na koksik.

2. Po zatwierdzeniu planu (§ 5 ust. 2) centralne zarządy i zjednoczenia dokonają rozdziału przyznanych ilości koksiku pomiędzy poszczególne zakłady, zobowiązując je do odbioru.

§ 7. Centralne zarządy i zjednoczenia mogą we własnym zakresie ustalić odmienny od określonego w § 4 procent koksiku jako domieszki, w zależności od przyznanych ilości i warunków pracy w poszczególnych kotłowniach.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **E. Szyr**

243.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 4 października 1950 r.

(znak CE10D-07-05)

w sprawie zmiany Regulaminu Funduszu Inwestycyjno - Prewencyjnego

W Regulaminie Funduszu Inwestycyjno - Prewencyjnego stanowiącym załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 25 stycznia 1950 r. znak CE9D-07-01/13 w sprawie utworzenia Funduszu Inwestycyjno - Prewencyjnego (Biuletyn PKPG nr 2, poz. 23), wprowadza się następujące zmiany:

§ 1. § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. 1. Dla Funduszu Inwestycyjno-Prewencyjnego otwiera się konto w Centralnej Księgowości Ministerstwa Finansów w grupie funduszów specjalnych, na które Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych dokonuje przelewu sum, przewidzianych w umowach ramowych, zawartych między Ministerstwem Przemysłu i Handlu a PZUW, o których mowa w § 1 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 25 stycznia 1950 r. znak CE9D-07-01/13.

Departament Kosztów i Polityki Cen zleca dokonanie przelewów z Funduszu Inwestycyjno - Prewencyjnego w ramach kwot przyznanych przez Komisję Rozdzielczą Funduszu Inwestycyjno - Prewencyjnego (§ 3).

Przelewy dotacji będą dokonywane:

w odniesieniu do ministerstw:

a) w sumach globalnych na konta ministerstw w Centralnej Księgowości Ministerstwa Finansów w grupie funduszów specjalnych;

w odniesieniu do jednostek podległych bezpośrednio PKPG:

b) na r-k inwestora bezpośredniego lub inwestora głównego w Banku Inwestycyjnym na sfinansowanie inwestycji włączonych do Państwowego Planu Inwestycyjnego w odniesieniu do dotacji wym. w § 1 pkty 1 — 5 Regulaminu — jako środki nielimitowane;

c) na r-k bankowy specjalny (r-k funduszów i rezerw) w banku finansującym produkcję w odniesieniu do dotacji, wym. w § 1 pkty 6 — 13 Regulaminu.

2. Po dokonaniu przez Komisję Rozdzielczą właściwego ministerstwa rozdziału przyznanych limitów (§ 3) pomiędzy podległe jednostki, przedsiębiorstwa — inwestorzy opracują w 4 egzemplarzach wnioski inwestycyjne wg obowiązującego wzoru, które po formalnym i merytorycznym sprawdzeniu zostaną przez ministerstwa przesłane do Departamentu Inwestycji PKPG, w celu włączenia ich do Państwowego Planu Inwestycyjnego. Departament Inwestycji PKPG zawiadamiać będzie Departament Kosztów i Polityki Cen o włączeniu wniosków do Państwowego Planu Inwestycyjnego.

3. Po włączeniu wniosków inwestycyjnych do PPI zainteresowane ministerstwo dokona przelewu dotacji do Banku Inwestycyjnego na rzecz przedsiębiorstwa—inwestora".

§ 2. W § 9 na końcu dodaje się zdanie o brzmieniu: „Komórki obrony przeciwpożarowej w ministerstwach, Prezydium Rady Ministrów i Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości będą czuwać nad wykorzystaniem dotacji zgodnie z przeznaczeniem oraz przeprowadzać stałą merytoryczną kontrolę w tym względzie".

§ 3. W §§ 2, 4, 7, 8 i 9 słowa: „Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń" zastępuje się słowami: „Departament Kosztów i Polityki Cen".

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

244.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 6 października 1950 r.

(znak TE1B-9-29)

w sprawie przygotowania podstaw stosowania płyt pilśniowych w budownictwie

Biorąc pod uwagę celowość stosowania płyt pilśniowych w budownictwie w zakresie możliwie najszerszym, zarządza się, co następuje:

§ 1. Minister Budownictwa, w porozumieniu z ministrami zainteresowanymi w stosowaniu płyt pilśniowych w budownictwie, zleci Centralnemu Biuru Projektów Architektonicznych i Budowlanych i Zakładom Osiedli Robotniczych opracowanie przy współudziale Instytutu Techniki Budowlanej w terminie do dnia 28 lutego 1951 r.:

1) dokumentacji elementów i ustrojów z płyt pilśniowych, nadających się do stosowania w budownictwie seryjnym i masowym;

2) dokumentacji typowych pracowniczych domów mieszkalnych jednorodzinnych i dwurodzinnych oraz bloków mieszkalnych, w których płyty pilśniowe mogłyby znaleźć jak najszersze zastosowanie w elementach i ustrojach wykończeniowych oraz

3) dokumentacji mebli produkcji masowej, w których płyty pilśniowe mogłyby znaleźć zastosowanie jako materiał podstawowy.

§ 2. Minister Leśnictwa w porozumieniu z Ministrem Budownictwa, w oparciu o dokumentację określoną w § 1, zarządzi opracowanie i wydanie katalogu płyt pilśniowych zakreślając termin wydania katalogu do dnia 15 marca 1951 r. Każda pozycja katalogu powinna zawierać wymiarowy rysunek oraz dane techniczne w zakresie niezbędnym przy opracowywaniu dokumentacji i dane co do zakresu stosowania.

§ 3. Minister Budownictwa w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa zarządzi w oparciu o dokumentację określoną w § 1 opracowanie i wydanie broszur informacyjnych i zwięzłego podręcznika o stosowaniu płyt pilśniowych w budownictwie, zakreślając termin wydania tych publikacji do dnia 30 kwietnia 1951 r.

§ 4. Minister Budownictwa wyda w terminie do dnia 15 kwietnia 1951 r. zarządzenie i instrukcje w przedmiocie stosowania płyt pilśniowych w budownictwie obowiązujące wszystkie biura projektowe i przedsiębiorstwa budowlane.

§ 5. Minister Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa zarządzi zorganizowanie produkcji mebli z zastosowaniem płyt pilśniowych, zakreślając termin rozpoczęcia masowej produkcji na dzień 1 stycznia 1952 r.

§ 6. Minister Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa wyda odpowiednie zarządzenie, mające na celu zorganizowanie dystrybucji płyt pilśniowych, określając termin rozpoczęcia dystrybucji od dnia 15 czerwca 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **E. Szyr**

245.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 października 1950 r.

(znak BI1A-10-176)

w sprawie zmiany załącznika nr 1 do instrukcji ogólnej PKPG nr 59 o opracowaniu planu zaopatrzenia materiałowego na rok 1951

W związku ze zmianami organizacyjnymi przeprowadzonymi w niektórych resortach zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Załącznik nr 1 do instrukcji ogólnej nr 59 wprowadzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 180 z dnia 21 lipca 1950 r. traci moc obowiązującą.

2. Wykaz jednostek, które złożą do Departamentu Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych PKPG i w odcinkach branżowych, do central handlowych oddzielne plany zaopatrzenia — zawiera załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Jednostki nie wymienione w załączonym wykazie złożą swoje plany zaopatrzenia materiałowego wyłącznie do ministerstwa lub urzędu centralnego, któremu podlegają.

§ 3. Ministerstwa i inne jednostki centralne, wymienione w załączniku do niniejszego zarządzenia, podadzą jego treść do wiadomości i zastosowania wszystkim podległym jednostkom.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. **Dr St. Jędrychowski**

Załącznik do zarządzenia
Przewodniczącego PKPG
Znak BI1A-10-176
z dnia 14.10.1950 r.

WYKAZ JEDNOSTEK, KTÓRYCH ODDZIELNE PLANY ZAOPATRZENIA NA ROK 1951 SKŁADANE BĘDĄ DO PKPG I CENTRAL HANDLOWYCH

I. Prezydium Rady Ministrów

1. Państwowe Przedsiębiorstwo Radiofonizacji Kraju.
2. Główny Komitet Kultury Fizycznej.
3. Zjedn. Wytwórnie Sprzętu Sportowego i Szkutniczego.
4. Inne jednostki (razem).

II. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego

1. Biuro Budżetowo-Gospodarcze.

III. Ministerstwo Górnictwa

1. CZM Przem. Węglowego.
2. CZP Naftowego.
3. Polski Monopol Solny.
4. Przemysł Torfowy.
5. Centralny Zarząd Budownictwa Węglowego.
6. Wiercenia Poszukiwawcze.
7. Zjedn. Geologiczno-Poszukiwawcze.
8. CZ Gazownictwa.
9. CZP Koksochemicznego.
10. Zakł. Bud. Maszyn Przem. Weglowego.
11. Inne jednostki (razem).

IV. Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego

1. CZP Hutniczego.
2. „ Metali Nieżelaznych.
3. „ Elektrotechnicznego.
4. „ Chemicznego.
5. CZ Energetyki.
6. CZ Materiałowego Przem. Metalowego.
7. Zjedn. Przem. Taboru i Sprzętu Kolejowego.
8. Centr. Zarząd Budownictwa Przem. Ciężkiego.
9. Inne jednostki (razem).

V. Ministerstwo Przemysłu Lekkiego

1. CZP Bawełnianego.
2. „ Gumowego i Tworzyw Sztucznych.
3. „ Wełnianego.
4. „ Jedwabniczo-Galanteryjnego.
5. „ Włókien Łykowych.
6. „ Dziewiarskiego.
7. CZP Graficznego.
8. „ Drzewnego.
9. „ Papierniczego oraz odrębnie dla Przem. Przetw. Papier. i Mat. Biurowych.
10. „ Skórzanego.
11. „ Ceramiki Budowlanej.
12. „ Odzieżowego.
13. „ Materiałów Wiążących.
14. „ Szklarskiego i Ceramicznego (z rozbiciem na oba te przemysły).
15. Zjedn. Przem. Włókien Sztucznych.
16. Zjedn. Przem. Roszarniczego.
17. Państw. Monopol Zapałczany.
18. Zjedn. Przem. Art. i Tkanin Techn.
19. „ „ Filcowego.
20. „ „ Guzik. Galanteryjnego.
21. „ Przeds. Rem. Montaż. PL
22. CZP Mineralnego (z rozbiciem na przemysły kamieniarski i izolacyjny).
23. Przedsiębiorstwa remontowo-budowlane (zbiorczo).
24. Inne jednostki (razem).

VI. Ministerstwo Przemysłu Rolnego i Spożywczego

1. CZP Cukrowniczego.
2. „ Fermentacyjnego.
3. „ Tłuszczowego.
4. Zjedn. Przem. Cukierniczego.
5. „ Surogatów Kaw i Namiastek Spoż.
6. „ Przem. Ziemniaczanego.
7. Państwowy Monopol Spirytusowy.
8. „ „ Tytoniowy.
9. Zjedn. Przemysłu Drożdżowego.
10. Centrala Zielarska.
11. Zjedn. Zakłady Przem. Kosmetycznego.
12. Inne jednostki (razem).

VII. Ministerstwo Budownictwa

1. CZ Państw. Przedsiębiorstw Budowlanych.
2. CZ Społeczn. Przedsiębiorstw Budowlanych.
3. CZ Budownictwa Przemysłowego.
4. Zakłady Prefabrykacji.
5. Inne jednostki (razem).

VIII. Ministerstwo Komunikacji

1. Polskie Koleje Państwowe.
2. CZ Państw. Przeds. Robót Komunikacyjnych.
3. Inne jednostki (razem).

IX. Ministerstwo Żeglugi

1. CZP Okrętowego.
2. Przeds. Robót Czerpalnych i Podwodnych.
3. Inne jednostki (razem).

X. Ministerstwo Kultury i Sztuki

1. Generalna Dyrekcja Filmu Polskiego.
2. Zjedn. Zakłady Przem. Muzycznego.
3. Inne jednostki (razem).

XI. Ministerstwo Leśnictwa

1. CZ Lasów Państwowych.
2. CZ Przemysłu Leśnego.
3. Inne jednostki (razem).

XII. Ministerstwo Poczt i Telegrafów

1. Przedsiębiorstwo Robót Telekomunikacyjnych.
2. Inne jednostki (razem).

XIII. Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych

1. CZ Państwowych Gospodarstw Rolnych.
2. Inne jednostki (razem).

XIV. **Ministerstwo Handlu Wewnętrznego**
XV. **Ministerstwo Handlu Zagranicznego**
XVI. **Ministerstwo Gospodarki Komunalnej**
XVII. **Ministerstwo Obrony Narodowej**
XVIII. **Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego**
XIX. **Ministerstwo Oświaty**
XX. **Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej**
XXI. **Ministerstwo Finansów**
XXII. **Ministerstwo Spraw Zagranicznych**
XXIII. **Ministerstwo Zdrowia**
XXIV. **Ministerstwo Sprawiedliwości**
XXV. **Ministerstwo Szkół Wyższych i Nauki**
XXVI. **Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości**
w zakresie:

1. Przemysłu Miejscowego.
2. „ Spółdzielczego.
3. Rzemiosła i Przemysłu Prywatnego.

246.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 16 października 1950 r.

(znak ZA1A-21-12)

w sprawie wynagrodzeń pracowników wydziałów kadr w państwowych instytucjach i przedsiębiorstwach

W związku z § 3 ust. 2 uchwały Prezydium Rządu z dnia 11 sierpnia 1950 r. w sprawie pracy i zakresu działania wydziałów kadr w państwowych urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach (Monitor Polski nr A-94, poz. 1184) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Znosi się dodatek specjalny dla pracowników wydziałów kadr w państwowych instytucjach i przedsiębiorstwach.

2. W zamian za zniesiony dodatek specjalny, pracownikom wydziałów kadr przysługuje premia produkcyjna wg ogólnie obowiązujących zasad w danym przedsiębiorstwie lub instytucji, przy zastosowaniu mnożnika premiowego 0,8.

§ 2. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 września 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO **H. Minc**

247.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 października 1950 r.

(znak BUOF-12-49)

w sprawie powołania Komisji do opracowania normatywów projektowania

§ 1. Dla koordynacji działalności na odcinku opracowywania normatywów projektowania powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Komisję do opracowania normatywów projektowania, zwaną dalej w skróceniu Komisją.

§ 2. 1. Zadaniem Komisji jest:

1) zewidencjonowanie i zgromadzenie posiadanych przez poszczególne biura projektów i inne instytucje normatywów projektowania;
2) ustalenie zapotrzebowania na normatywy projektowania oraz kolejności ich opracowania według hierarchii potrzeb i ich ważności;
3) ustalenie wytycznych dla opracowania normatywów projektowania;
4) opracowanie planu rewizji istniejących i sporządzenia nowych normatywów projektowania z podaniem wykonawców, koreferentów i terminów wykonania;
5) kontrola nad wykonaniem planu opracowania normatywów;
6) opiniowanie opracowanych normatywów i przedstawianie ich do zatwierdzenia Przewodniczącemu PKPG.

2. W zakres prac Komisji nie wchodzi opracowywanie norm kosztorysowych.

§ 3. W wykonaniu zadań, wynikających z niniejszego zarządzenia Komisja jest uprawniona do żądania od poszczególnych biur projektowych i innych instytucji wszelkich danych i informacji z zakresu normatywów projektowania.

§ 4. Ustalając wytyczne dla opracowania normatywów projektowania Komisja powinna:

1) wykorzystać najnowsze zdobycze naukowe i techniczne krajowe i zagraniczne, zwłaszcza ZSRR;
2) stosować postulaty oszczędnego projektowania;
3) stosować typowe projekty, sekcje, konstrukcje, detale, elementy i rozwiązania.

§ 5. W skład Komisji wchodzą: przewodniczący, zastępca przewodniczącego, sekretarz i członkowie.

§ 6. 1. Posiedzenia Komisji zwołuje jej przewodniczący.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 7. 1. W razie potrzeby Komisja może powoływać ze swego grona podkomisje, które podlegają przewodniczącemu Komisji i działają na podstawie niniejszego zarządzenia.

2. Opracowanie poszczególnych zagadnień należących do zakresu działania Komisji przewodniczący jej może powierzyć rzeczoznawcom zarówno spośród członków Komisji, jak i spośród innych osób, na zasadzie umowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 8. 1. Nadzór nad działalnością Komisji należy do Dyrektora Departamentu Budownictwa PKPG, któremu przewodniczący Komisji składa co miesiąc sprawozdania Komisji oraz jej opracowania i wnioski.

2. Komisja powinna rozpocząć swą działalność od 25 października 1950 r.

3. Prace, o których mowa w § 2 powinny być wykonane w następujących terminach:

1) zewidencjonowanie i zgromadzenie posiadanych przez poszczególne biura projektów normatywów i ustalenia zapotrzebowania na normatywy — do dnia 15 listopada 1950 r.;
2) ustalenie wytycznych do opracowania normatywów — do dnia 15 listopada 1950 r.;
3) opracowanie planu rewizji istniejących i sporządzenia nowych normatywów projektowania z podaniem wykonawców, koreferentów i terminów wykonania i przedstawienie do zatwierdzenia do Dyrektora De-

partamentu Budownictwa PKPG — do dnia 25 listopada 1950 r.;

4) opracowanie regulaminu prac Komisji, sporządzenie zasad zlecania opracowań oraz ustalenia trybu kon troli zleconych prac i przedstawienie powyższych opracowań do zatwierdzenia do Departamentu Budownictwa PKPG — do dnia 20 listopada 1950 r.;

5) opracowanie preliminarza wydatków — do dnia 20 listopada 1950 r.

§ 9. Za udział w posiedzeniach Komisji i podkomisji przewodniczący, członkowie i sekretarz otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach komisji z tym, że stosownie do pktu 3 tejże uchwały przewidziane w niej stawki podwyższa się do 1.500 zł dla przewodniczącego i do 1.000 zł dla pozostałych osób biorących udział w posiedzeniach komisji i podkomisji.

§ 10. Wydatki Komisji pokrywane będą z budżetu PKPG w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

§ 11. Miejscem urzędowania Komisji jest PKPG — Departament Budownictwa.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

248.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 20 października 1950 r.

(znak BU2-01-35)

w sprawie ostatecznego odbioru robót budownictwa inwestycyjnego wykonanych przed rozpoczęciem Planu 6-letniego

Realizacja planu trzyletniego oraz odbudowa zniszczeń wojennych w okresie poprzedzającym doprowadziła do ukończenia szeregu budowli, które do chwili obecnej nie zostały w przepisanym trybie przyjęte i rozliczone.

W celu przyśpieszenia dokonania rozliczeń za okres planu 3-letniego, na podstawie uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 września 1950 r. w sprawie warunków odbioru robót budowlano-montażowych wykonanych do dnia 31 grudnia 1949 r. zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne

§ 1. Zarządzenie niniejsze dotyczy ostatecznego odbioru robót wykonanych w czasie do dnia 31 grudnia 1949 r. a finansowanych ze środków publicznych (dotacji Skarbu Państwa i Planów Inwestycyjnych oraz środków własnych inwestorów).

§ 2. Czynności dokonane na podstawie niniejszego zarządzenia nie zmniejszają odpowiedzialności inwestorów za prawidłowość zużycia środków, przeznaczonych na budownictwo inwestycyjne.

§ 3. Postanowienia niniejszego zarządzenia obejmują roboty wykonane na rzecz podmiotów prawnych wymienionych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót, usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R.P. nr 12, poz. 73 i nr 58, poz. 448).

II. Odbiór robót wykonanych w latach 1944—1948

§ 4. 1. Tryb postępowania ustalony w niniejszym rozdziale (§§ 4—14) dotyczy:

1) wszelkich robót, wykonanych w latach 1944—1946 bez względu na ich wartość oraz charakter prawny wykonawcy;

2) robót wykonanych w latach 1947—1948 przez przedsiębiorstwa państwowe, byłe przedsiębiorstwa samorządowe i Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane, jeżeli koszt wykonania liczony wg cen obowiązujących w roku ukończenia budowy nie przekracza:

w mil. złotych w latach	1947	1948
A) W zakresie:		
a) robót budowlanych	72	100
b) „ instalacyjnych i sanitarnych	28,8	40
c) „ elektrycznych	14,4	20
B) dla budownictwa przemysłowego		
a) ogólnego	144	200
b) specjalnego	288	400
C) dla robót inżynieryjno-lądowych i wodnych	144	200
D) dla robót sieciowo-elektryfikacyjnych	115,2	160
E) dla robót telekomunikacyjnych	72	100
F) dla budownictwa wiejskiego	7,2	10

3) robót wykonanych przez przedsiębiorstwa niewymienione w pkcie 2), których koszt wykonania liczony w cenach obowiązujących w roku ukończenia budowy nie przekracza: dla budownictwa wiejskiego 20%, a dla pozostałych działów budownictwa 10% wartości, określonej w pkcie 2).

2. Jeżeli odbiór dotyczy dwóch lub większej ilości obiektów, objętych jedną umową lub zleceniem, stosuje się tryb postępowania ustalony w niniejszym rozdziale, właściwy dla obiektu, którego koszt wykonania był najwyższy.

§ 5. Roboty wykonane w latach 1947—1948, których koszt przekracza sumy ustalone w § 4 ust. 1 (pkt 2) podlegają odbiorowi wg ogólnych przepisów.

§ 6. 1. Całkowity odbiór odbywa się jednoosobowo lub komisyjnie.

2. Odbiór jednoosobowy następuje w tych przypadkach, w których użytkownik do chwili wejścia w życie niniejszego zarządzenia nie zgłosił zastrzeżeń co do jakości wykonanych robót. W pozostałych przypadkach następuje odbiór komisyjny.

3. Sprawdzającego oraz odbierającego, przy komisyjnym i jednoosobowym odbiorze, jak również przewodniczącego przy odbiorach komisyjnych wyznacza zamawiający.

4. W uzasadnionych przypadkach sprawdzenie może być powierzone kilku sprawdzającym. Każdy ze sprawdzających jest odpowiedzialny za powierzony mu do sprawdzenia wycinek rozrachunku. Czynności komisji ograniczają się w tym przypadku do rozpatrzenia zgłoszonych przez użytkownika zastrzeżeń.

5. W skład komisji przy odbiorze komisyjnym wchodzą przedstawiciele zamawiającego i użytkownika, przy czym odbiór ten odbywa się przy udziale przedstawiciela wykonawcy.

§ 7. 1. Wykonawca należący do kategorii wymienionych w § 4 ust. 2 powinien bez wezwania przedłożyć zamawiającemu rachunek całkowity w nieprzekraczalnym terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia. Rachunek powinien być sporządzony na zasadzie cen kosztorysu umownego z uwzględnieniem zwyżki cen udowodnionej zarządzeniami właściwych władz.

2. W przypadku, gdy umowa przewiduje rozliczenia robót systemem kalkulacji jawnej, rachunek całkowity stanowi zestawienie faktyczne poniesionych przez wykonawcę kosztów z przewidzianymi umową narzutami.

W tym celu zamawiający powinien doręczyć wykonawcy w ciągu dwu tygodni od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia wszelkie niezbędne, a znajdujące się w jego posiadaniu dokumenty, odnoszące się do wykonanej roboty.

Do rachunku dołącza się następujące dokumenty:

1) zatwierdzony projekt budowy,
2) kosztorysy umowne na roboty zasadnicze i dodatkowe,
3) umowy między zamawiającym a wykonawcą lub zlecenia dla wykonawcy na roboty zasadnicze i dodatkowe,
4) rysunki, na podstawie których roboty zostały wykonane,
5) rysunki wykonawcze wraz z obliczeniem i zestawieniem ilości wykonanych robót,
6) dziennik przebiegu robót z księgą obmiarów,
7) rozliczenie wykonawcy z materiałów dostarczonych przez zamawiającego oraz rozliczenie rzeczowe z materiałów reglamentowanych, zapośredniczonych przez zamawiającego,
8) zestawienie kasowe i buchalteryjne,
9) historię budowy,
10) istotną dla odbioru korespondencję ze zleceniodawcą, wykonawcą i władzami.

3. Dokumenty wymienione w ust. 2 z wyjątkiem wymienionych w pkcie 7) składa zamawiający, a wymienione w pktach 4), 5), i 10)—zamawiający i wykonawca, każdy w swoim zakresie. W przypadku niemożności przedłożenia któregokolwiek z dokumentów wymienionych w ust. 2, zwierzchnia władza zamawiającego, na uzasadniony wniosek, określi sposób zastępczego udowodnienia okoliczności, które miały być stwierdzone brakującym dokumentem.

4. Przedłożony zamawiającemu rachunek wraz z dołączonymi dokumentami powinien być sprawdzony w nieprzekraczalnym terminie dwutygodniowym. Termin ten w uzasadnionych przypadkach może być przez zwierzchnią władzę wykonawcy w porozumieniu z bankiem finansującym inwestycje, przedłużony o dalsze dwa tygodnie. Termin sprawdzenia nie może być przedłużony, jeżeli zamawiający nie uzupełnił brakującej dokumentacji (vide pkt 2).

5. Przy odbiorze jednoosobowym sprawdzenie rachunku jest równoznaczne z odbiorem całkowitym robót, o czym sprawdzający czyni wzmiankę na rachunku, wzmianka ta zastępuje protokół odbioru.

6. Przy odbiorze komisyjnym, bezpośrednio po sprawdzeniu rachunku, a nie później niż w ciągu 7 dni, powinien nastąpić protokolarny odbiór robót.

§ 8. 1. W przypadku stwierdzenia usterek w robotach, odbierający sporządzi w obecności przedstawiciela wykonawcy wykaz i wycenę usterek, stanowiące załącznik do protokołu odbioru oraz ustali termin ich usunięcia.

2. Przy sporządzaniu wykazu usterek należy ustalić, czy usterki powstały z winy wykonawcy czy też na skutek użytkowania.

3. W razie niemożności ustalenia przyczyny powstania usterki domniemywa się, że usterki powstały z winy wykonawcy, jeśli odbioru dokonuje się przed upływem roku od chwili oddania budowy do użytkowania oraz, że usterki powstały na skutek użytkowania, jeśli odbioru dokonuje się po upływie roku od chwili oddania budowy do użytkowania.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio przy odbiorze budynku, którego części zostały oddane do użytkowania w różnych terminach.

5. Wykonawca obowiązany jest zgodnie z warunkami umowy do usunięcia usterek na własny rachunek w odpowiednim terminie, określonym przez odbierającego.

6. Wykonawcy przysługuje prawo zgłoszenia do protokołu sprzeciwu, co jednakże nie zwalnia go zgodnie z warunkami umowy od obowiązku usunięcia usterek w wyznaczonym terminie.

7. W przypadku sprawdzenia jednoosobowego, wyniki sprawdzenia podaje sprawdzający do wiadomości wykonawcy.

8. Na zabezpieczenie należytego i terminowego usunięcia usterek zatrzymuje się stosowną część należności przypadającej na rzecz wykonawcy, z wyłączeniem wykonawców przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej, wymienionych w § 4 ust. 1 pkt 2) niniejszego zarządzenia, którym żadnych należności zatrzymywać nie wolno.

9. W przypadku nieusunięcia usterek przez wykonawcę w wyznaczonym terminie, zamawiający usunie je na koszt wykonawcy.

§ 9. W przypadku, gdy wykonawca zlikwidował przedsiębiorstwo, koszt usunięcia usterek potrąca się z jego należności.

§ 10. Zleceniodawca może za zgodą wykonawcy, wymienionego w § 4 ust. 1 pkt 2) zarządzenia dokonywać usunięcia usterek na jego koszt obniżając stosownie kwotę rachunku końcowego, zgodnie z wyceną tych usterek.

§ 11. 1. Przy odbiorach komisyjnych zamawiający oraz użytkownik powołują członków komisji odbioru spośród swych pracowników, którzy za pracę w tych komisjach

nie otrzymują odrębnego wynagrodzenia, jeżeli odbiór odbywa się w godzinach urzędowych.

Jeżeli posiedzenia komisji odbywają się w godzinach pozasłużbowych, członkowie będący pracownikami jednostek gospodarki uspołecznionej mają prawo do wynagrodzenia za udział w nich wg norm przewidzianych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r., o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach komisji, z tym, że stosownie do pktu 3 tejże uchwały, ustalone w niej stawki podwyższa się do 1.500 zł dla przewodniczącego i do 1.000 zł dla członka komisji. Zamiejscowi członkowie komisji otrzymują ponadto zwrot kosztów przejazdu i diety oraz należność za noclegi według norm, ustalonych dla pracowników państwowych przy podróżach służbowych.

2. W przypadkach konieczności powołania rzeczoznawcy (ów), o czym decyduje zamawiający na wniosek przewodniczącego komisji, rzeczoznawcom tym można wypłacać wynagrodzenie za złożone opinie na następujących zasadach:

1) przewodniczący komisji uzgadnia z rzeczoznawcą ilość godzin potrzebnych do wykonania zleconej pracy oraz termin jej zakończenia;
2) górną granicę opłaty za godzinę pracy rzeczoznawcy ustala się na zł 625;
3) w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, na wniosek przewodniczącego komisji, władza nadrzędna zamawiającego może przyznać rzeczoznawcom wynagrodzenie o 50% wyższe niż określone w ust. 2;
4) decyzję swą w sprawie ustalenia łącznego wynagrodzenia dla powołanych rzeczoznawców oraz wniosek przewodniczący komisji składa na piśmie, przy czym każda decyzja lub wniosek powinny być zakończone stwierdzeniem następującej treści: „Stwierdzam, że łączna suma wynagrodzenia ustalona została wg najlepszej oceny rzeczywiście wymaganego czasu pracy i stawek godzinowych zgodnych z przepisem § 11 zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 287 z dnia 20 października 1950 r. w sprawie odbioru robót budownictwa inwestycyjnego wykonanych przed rozpoczęciem Planu 6-letniego".

3. Jednocześnie z powołaniem komisji zamawiający wyznacza termin do zakończenia czynności odbioru przez tę komisję.

§ 12. 1. Właściwi ministrowie utworzą oddzielny w każdym resorcie „Fundusz premii za dokonanie odbiorów".

2. Na dobro powyższego Funduszu odnoszone będzie 0,1% wartości każdej odebranej na zasadzie przepisów niniejszego zarządzenia roboty, jeżeli jej koszt wykonania, liczony wg cen obowiązujących w roku ukończenia budowy, nie przekracza 50 milionów zł oraz 0,03% wg tychże zasad obliczonej wartości robót, których koszt wykonania jest wyższy niż 50 milionów zł.

3. Z powyższego Funduszu za sprawne i terminowe przeprowadzenie odbioru, niezależnie od wynagrodzeń, przysługujących w myśl § 11 niniejszego zarządzenia, właściwy minister może przyznać osobom, wymienionym w powołanym paragrafie premię w wysokości wg swego uznania z tym, że maksymalna wysokość premii nie może wynosić więcej niż 150% miesięcznych poborów brutto danego pracownika.

§ 13. Zlecenia na dokonanie odbioru robót wydane przed 5 września 1950 r. powinny być wykonane w obowiązującym trybie postępowania i zakończone najpóźniej w terminie do dnia 30 listopada 1950 r.

§ 14. W przypadku niemożności odnalezienia wykonawcy lub jego prawonastępcy (likwidacja przedsiębiorstwa) rachunek całkowity sporządzi zamawiający we własnym zakresie w terminie określonym w § 7 ust. 1.

W razie braku dokumentów, potrzebnych dla sporządzenia prawidłowego całkowitego rachunku właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Budownictwa może zezwolić zamawiającemu na sporządzenie całkowitego rachunku przez dokonanie szacunku, przez powołaną w tym celu komisję szacunkową. Sporządzone w trybie niniejszego punktu rachunki całkowite nie wymagają sprawdzenia.

§ 15. Odbiór robót dokonany w trybie przewidzianym w niniejszym zarządzeniu jest równoznaczny z odbiorem ostatecznym bez potrzeby dokonywania odbioru pogwarancyjnego.

III. Odbiór robót wykonanych w roku 1949

§ 16. 1. Ostateczny odbiór robót budownictwa inwestycyjnego, finansowanych w całości lub w części ze środków Planu Inwestycyjnego na 1949 rok odbywa się dla robót wykonanych przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej wyłącznie w trybie, przewidzianym w zarządzeniach dotyczących uproszczonej procedury zleceniowej i techniczno-rozrachunkowej dla robót budowlanych, wg przepisów obowiązujących w resorcie zamawiającego, a w razie ich braku wg odpowiednich przepisów obowiązujących w poszczególnych resortach jak np.:

a) w zakresie budownictwa typu przemysłowego—według instrukcji Min. Przemysłu i Handlu nr 5/DI z dnia 8 lutego 1949 r.,
b) w zakresie robót objętych zarządzeniem Min. Komunikacji z dnia 24 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Kom. nr 7, poz. 157) wg załączników nr 1, 2 i 3 do tego zarządzenia wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

2. Dla robót wykonanych przez inne przedsiębiorstwa stosuje się przepisy rozdziału II (§§ 4—15) niniejszego zarządzenia.

3. Przepisy § 11 obowiązują również przy odbiorach robót, wykonywanych w roku 1949.

IV. Postanowienia przejściowe i końcowe

§ 17. Przy rozrachunkach, dokonywanych na podstawie przepisów niniejszego zarządzenia nie stosuje się innych przepisów, które by przewlekały procedurę rozliczeniową, a w szczególności nakładały na zamawiającego obowiązek ponownego dodatkowego liczbowego lub merytorycznego sprawdzenia rozrachunku, poprzedzającego akceptację przez zamawiającego protokołu całkowitego odbioru robót.

§ 18. Roboty określone § 4 niniejszego zarządzenia, za które rachunki całkowite zostały sporządzone i przyjęte przez osobę wskazaną przez inwestora przed datą wejścia w życie niniejszego zarządzenia i co do których ani strony, ani użytkownik nie mają żadnych zastrzeżeń uważa się za przyjęte w rozumieniu niniejszego zarządzenia.

§ 19. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 30 października 1950 r. z mocą obowiązującą od dnia 5 września 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

249.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 20 października 1950 r.

(znak SO4B-03-2)

w sprawie utrzymania zakładowych orkiestr dętych

Ustala się następujące zasady utrzymania zakładowych orkiestr dętych.

§ 1. 1. Zakładowe orkiestry dęte mogą być w zasadzie organizowane przez kierownictwa zakładów pracy, zatrudniających co najmniej 1.000 osób.

2. Zakładowe orkiestry dęte istniejące w zakładach pracy zatrudniających poniżej 1.000 osób likwidacji nie ulegają.

§ 2. Dysponowanie orkiestrą należy do kierownictwa zakładu pracy.

§ 3. Wydatki pokrywać należy w sposób następujący:

1) zakup instrumentów w nowotworzonych zespołach orkiestralnych —— ze środków na inwestycje; uzupełnianie instrumentów — ze środków obrotowych przedsiębiorstw w granicach obowiązujących przepisów;
2) utrzymanie orkiestr, na które to wydatki składają się: konserwacja i naprawa instrumentów, zakup nut, zakup umundurowania członków orkiestry, wynagrodzenie dyrygentów, powinno znaleźć pokrycie w środkach obrotowych zakładu w wysokości budżetów zatwierdzonych w ramach planów finansowo-gospodarczych.

§ 4. Wystąpienia orkiestry na uroczystościach pozazakładowych odbywać się mogą jedynie po uzyskaniu zgody kierownictwa zakładu pracy i za określoną opłatą. Uzyskane stąd wpływy pieniężne należy przeznaczać na pokrywanie wydatków związanych z utrzymaniem i rozwojem orkiestry.

§ 5. Zainteresowane ministerstwa, sprawujące zwierzni nadzór nad zakładami pracy, uprawnionymi do utrzymania zakładowych orkiestr dętych, złożą zbiorcze zestawienia dochodów i wydatków, spowodowanych utrzymaniem zakładowych orkiestr dętych w r. 1950 do Ministerstwa Finansów do dnia 20 listopada 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

250.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 października 1950 r.

(znak IN1C-02-19)

zmieniające zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1950 r. o zasadach przenoszenia środków na sfinansowanie inwestycji w ramach Planu Inwestycyjnego na rok 1950 i o włączeniu do Planu Inwestycji ze środków limitowanych

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1949 r. o Planie Inwestycyjnym na rok 1950 i uchwały Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1949 r. w sprawie planu sfinansowania inwestycji na rok 1950 zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1950 r. (znak INON-02-03/9) o zasadach przenoszenia środków na sfinansowanie inwestycji w ramach Planu Inwestycyjnego na rok 1950 i o włączeniu do Planu inwestycji ze środków nielimitowanych (Biuletyn PKPG nr 2, poz. 21), wprowadza się następującą zmianę:

§ 5, lit. a) ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Inwestorzy centralni mają prawo przenoszenia, w ramach poszczególnych części Planu, środków inwestycyjnych, przeznaczonych na sfinansowanie tytułów oznaczonych w Planie Inwestycyjnym jako „Pozostałe".

W części 18, dla tytułów, których zatwierdzona suma wniosku przewyższa 30 mil. zł przenoszenie to nie może przekraczać 50% sumy tytułu zmniejszonego, przy zachowaniu podziału środków na rodzaje nakładów objętych tą częścią Planu. W innych koniecznych przypadkach, przeniesienie środków z tych tytułów w części 18 może nastąpić wg przepisu § 4".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 23 października br.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **Dr St. Jędrychowski**

MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

251.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 października 1950 r.

(znak ZA1D-21-1)

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia kierowców i ich pomocników obsługujących samochody przerobione na napęd gazem wysoko sprężonym.

W związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski nr A-98, poz. 1235) do czasu wydania nowego regulaminu płac kierowców ustalam następujące zasady dodatkowego wynagradzania kierowców i ich pomocników, obsługujących samochody przerobione na napęd gazem wysoko sprężonym:

§ 1. 1. Kierowcy i jego pomocnikowi obsługującym samochód o napędzie gazem wysoko sprężonym przysługuje dodatkowe wynagrodzenie uzależnione od ilości przejechanych kilometrów.

2. Za każdy kilometr przejechany przy użyciu gazu dodatek ten wynosi: dla kierowcy 6 groszy, dla pomocnika kierowcy 3 grosze.

§ 2. Dodatek, o którym mowa w § 1, nie przysługuje w przypadku, gdy samochód zużył zamiast gazu mieszanki benzynowej w ilości większej niż 6% w stosunku miesięcznym zużytego gazu, chyba że użycie mieszanki benzynowej było spowodowane:

1) wadliwą pracą instalacji gazowej stwierdzoną przez warsztat przeprowadzający okresowe badanie w

„karcie ewidencyjnej instalacji gazowej samochodu",

2) potwierdzoną odmową sprzedaży gazu przez stację tankowania (np. przy awarii na stacji),

3) doraźną pracą samochodu w miejscowościach nie posiadających stacji tankowania gazem lub odległych ponad 30 km od najbliższej stacji tankowania,

4) wyczerpaniem się zapasu gazu w butlach w czasie postoju samochodu w naprawie — co powinno być protokolarnie stwierdzone przez warsztat dokonujący naprawy.

§ 3. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 października 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

252.

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 11 października 1950 r.

(znak KL4C-13-5)

w sprawie kontroli zużycia paliwa przez pojazdy mechaniczne

W związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski nr A-98 z dnia 16 września 1950 r., poz. 1235), wyjaśnia się, co następuje:

1. Zarządzenia, o których mowa w rozdziale II pkt. 1 i pkt. 6 powołanej we wstępie uchwały, oprócz wszystkich Ministrów powinni również wydać Kierownicy Urzędów Centralnych. Zarządzenia te powinny być wydane niezwłocznie.
2. Kontrola zużycia paliwa płynnego powinna być oparta na obowiązującej w danym resorcie sprawozdawczości z gospodarki samochodowej i na karcie drogowej wprowadzonej zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 5 grudnia 1949 r. (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych nr 37 z dnia 15.XII.1949 r., poz. 273).
3. Przez „obowiązek zwrotu nie zużytego paliwa płynnego" (rozdział II, pkt. 1, lit. d powołanej wyżej uchwały) należy rozumieć obowiązek zwrotu nie zużytego paliwa przy przekazywaniu pojazdu do remontu, przy przekazywaniu pojazdu do innej jednostki itp.
4. Zarządzenia, o których mowa w pkcie 1 niniejszego okólnika powinny być redagowane po zasięgnięciu fachowych wskazówek w Departamencie Samochodowym Ministerstwa Komunikacji.
5. Odpisy wydanych zarządzeń należy przesyłać do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Komunikacji i Łączności.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **E. Szyr**

253.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

z dnia 29 września 1950 r.

(znak ZA1A-21-10)

w sprawie zmiany regulaminu wynagrodzenia kierowców pojazdów mechanicznych oraz pozostałych pracowników samochodowych

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego wyjaśnia, że zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 lipca 1950 roku o zmianie zarządzenia z dnia 18 czerwca 1949 roku w sprawie wynagrodzenia kierowców i innych pracowników samochodowych, ogłoszone w Monitorze Polskim z dnia 7 sierpnia 1950 roku nr A-87, poz. 1088 powinno być analogicznie zastosowane również do kierowców i innych pracowników samochodowych, zatrudnionych w zakładach pracy i instytucjach sektora uspołecznionego, o ile pracownicy ci wynagradzani byli dotychczas według zasad zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1949 roku w sprawie wynagrodzenia kierowców i innych pracowników samochodowych, ogłoszonego w Monitorze Polskim z dnia 30 czerwca 1949 roku nr A-40, poz. 561.

DYREKTOR GENERALNY **Cz. Chmielewski**

254.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT BUDOWNICTWA

z dnia 6 października 1950 r.

(znak BUOF-12-50)

w sprawie gabinetów projektowych w biurach projektów

1. W związku z tym, że większość biur projektów nagromadziła w rezultacie swojej rocznej lub kilkuletniej działalności dość dużą ilość prawidłowo opracowanych projektów, rozwiązań, konstrukcji, elementów itp., które mogą stanowić podstawę do dalszych opracowań projektowych lub mogą być w całości wykorzystane w nowoopracowywanych projektach oraz w celu ułatwienia pracy projektantom, szczególnie mającym mniejsze doświadczenie — należy w działach ogólno-technicznych biur projektów zorganizować gabinet projektowy.

2. Do zakresu działania gabinetu projektowego należeć będzie:

a) gromadzenie wszystkich prawidłowo opracowanych projektów własnego biura oraz w miarę potrzeby i możliwości również projektów biur o pokrewnym zakresie działania;

b) gromadzenie wszystkich typowych projektów, kompletów lub katalogów typowych sekcji, konstrukcji, rozwiązań, elementów, detali itp., opracowanych zarówno przez własne jak i przez inne biura projektów;

c) właściwe ewidencjonowanie i przechowywanie wymienionych w p. a) i b) materiałów, umożliwiające ich bieżące wykorzystanie;

d) udzielanie porad projektantom w zakresie stosowania w opracowywanych projektach materiałów, omówionych w p. a) i b);

e) ustalanie wspólnie z działem planowania i głównym inżynierem projektu stopnia zmniejszenia chłonności pracy rozpatrywanego projektu wskutek zastosowania gotowych opracowań projektowych, o których mowa w p. a), b) i d).

3. Kierownikiem gabinetu projektowego powinien być doświadczony pracownik biura projektów.

4. Biura projektów powinny utworzyć gabinety projektowe w terminie do dnia 15 listopada 1950 r.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU

inż. M. Bartnicki

255.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT BUDOWNICTWA

z dnia 7 października 1950 r.

(znak BU/KO/OG-252/50)

w sprawie powoływania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych

Departament Budownictwa Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) podaje do wiadomości następujące wyjaśnienie w sprawie tworzenia Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych (KOPI) przy właściwych wydziałach prezydiów wojewódzkich rad narodowych (WRN).

I. Dla skoordynowania prac w przedmiocie oceny projektów inwestycyjnych — KOPI przy wojewódzkich radach narodowych powinny być powołane przez prezydia WRN.

KOPI przy prezydium WRN powinny składać się z:

a) przewodniczącego w osobie jednego z członków prezydium WRN,

b) zastępcy przewodniczącego w osobie kierownika jednego z wydziałów prezydium WRN,

c) sekretarza w osobie kierownika Działu Inwestycji i Budownictwa wojew. komisji planowania gospodarczego,

d) członków powoływanych spośród właściwych wydziałów prezydium WRN.

II. Dla rozpatrzenia poszczególnych spraw przewodniczący KOPI przy prezydium WRN zwołuje posiedzenie KOPI, przy czym zaprasza na posiedzenie tylko członków — przedstawicieli tych wydziałów prezydium WRN, które są zainteresowane w rozpatrywanej sprawie.

Jednocześnie Departament Budownictwa PKPG zwraca uwagę, że:

1) zgodnie z § 20 Instrukcji PKPG nr 21 o sporządzaniu planu inwestycyjnego na rok 1951, załączonej do zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 11 maja 1950 r., naczelnym inwestorem dla jednostek objętych planowaniem terenowym jest właściwy wydział prezydium wojewódzkiej (miejskiej) rady narodowej,

2) zgodnie z § 238 Instrukcji PKPG nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji, załączonej do zarządzenia Przewodniczącego PKPG nr 104 z dnia 3 maja 1950 r., resortowo właściwy centralny inwestor ustala w porozumieniu z PKPG limity dla naczelnych inwestorów.

Limity te są to graniczne kosztorysy wartości całości inwestycji, poniżej których zatwierdzenie założeń projektów i projektów wstępnych należeć będzie do kompetencji danego naczelnego inwestora.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **inż. M. Małachowski**

256.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT TECHNIKI

z dnia 17 października 1950 r.

(znak TE9-B-5-58)

w sprawie korzystania z kredytu antycypacyjnego

W związku ze zwracaniem się poszczególnych przedsiębiorstw za pośrednictwem właściwych im ministerstw o udzielenie kredytu antycypacyjnego na poczet odpisów amortyzacyjnych roku 1951 z jednej strony, a wobec niskiego procentu wykorzystania ustalonego limitu przez te same przedsiębiorstwa z drugiej strony, Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego — Departament Techniki w porozumieniu z Ministerstwem Finansów — Departament Inwestycji i Budownictwa wyjaśnia, w jakich przypadkach poszczególne przedsiębiorstwa mogą występować o przyznanie im kredytu antycypacyjnego.

1. Przedsiębiorstwa występujące z wnioskiem udzielenia im kredytu antycypacyjnego, powinny załączyć do wniosku oświadczenie banku finansującego kapitalne remonty danego przedsiębiorstwa, stwierdzające wykorzystanie powyżej 60% ustalonego limitu na kapitalne remonty w 1950 r., oraz oświadczenie ministerstwa stwierdzające, że wszelkie możliwości przeniesienia kwot zakumulowanych na rachunkach kapitalnych remontów przedsiębiorstw podległych ministerstwu zostały wyczerpane.

2. W wyjątkowych przypadkach przedsiębiorstwa mogą występować o udzielenie im kredytu antycypacyjnego na poczet odpisów amortyzacyjnych roku 1951 mimo braku finansowego wykorzystania limitu na kapitalne remonty w 1950 r. powyżej 60%. W takich przypadkach zainteresowane przedsiębiorstwo obowiązane jest załączyć do wniosku oprócz oświadczenia ministerstwa, o którym mowa w pkt. 1 obowiązujące oświadczenie własne, potwierdzone przez jednostkę nadrzędną, że plan roczny kapitalnych remontów został pod względem rzeczowym wykonany powyżej 60% i reszta limitu finansowego, jaka pozostanie po opłaceniu wykonanych robót, nie pokryje kosztów kapitalnych remontów niezbędnych do wykonania w bieżącym roku.

3. Z uwagi na postanowienia pkt. 1 przedsiębiorstwa zamierzające wystąpić o udzielenie im kredytu antycypacyjnego na poczet odpisów amortyzacyjnych roku 1951 powinny przyśpieszyć rozliczenia z tytułu wykonanych już kapitalnych remontów.

W przypadku niemożności dokonania terminowych rozliczeń na podstawie arkusza rozliczeniowego, refundacje mogą być dokonywane na podstawie rozliczeń uproszczonych, zgodnie z instrukcją Departamentu Finansowego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 23.8.1949 r. nr 7/F.

Podkreśla się z naciskiem, że zarówno uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7.12.1948 r. w sprawie finansowania inwestycji i rozliczeń z tytułu

dostawy i robót inwestycyjnych przedsiębiorstw objętych systemem finansowym jak i instrukcja Departamentu Finansowego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 23.8.1949 r. nr 7/F obowiązują również w 1950 roku nie tylko w zakresie inwestycji, ale mają również analogiczne zastosowanie w odniesieniu do kapitalnych remontów. Rozliczenia refundacyjne (ostateczne lub uproszczone) powinny być dokonywane w nieprzekraczalnym terminie 45 dni po upływie miesiąca, którego rozliczenie dotyczy: wymieniona wyżej uchwała jak i instrukcja obowiązują przedsiębiorstwa działające na zasadzie rozrachunku gospodarczego podległe dawnemu Ministerstwu Przemysłu i Handlu oraz Ministerstwu Leśnictwa.

DYREKTOR DEPARTAMENTU TECHNIKI

Inż. I. Bursztyn

257.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH I SOCJALNYCH

z dnia 17 października 1950 r.

(znak SO4B 04-35)

w sprawie opracowania planu usług akcji socjalnej na na rok 1951

W związku z instrukcją Ministerstwa Finansów z dnia 24.7.1950 r. w sprawie budżetów akcji socjalnej na rok 1951, instrukcją Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 29.7.1950 r. w sprawie opracowania planu akcji socjalnej na rok 1951 oraz zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego znak: SO4B-04-42 z dnia 16 października 1950 r. w sprawie wysokości limitów budżetowych na akcję socjalną w r. 1951 dla przedsiębiorstw działających na zasadach rozrachunku gospodarczego, Departament Urządzeń Kulturalnych i Socjalnych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego podaje niżej szczegółowe wskazówki, dotyczące opracowania planu usług akcji socjalnej w oparciu o ustalone limity kwotowe.

I. Limity kwotowe na poszczególne tytuły ustalone zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego znak: SO4B-04-42 z dnia 16 października 1950 r. są limitami ramowymi i w zależności od przewidywań resortów mogą być przez te resorty zmodyfikowane z zastrzeżeniem nieprzekroczenia ogólnej wysokości limitów danego resortu.

Resorty po ewentualnej korekcie dokonają podziału limitów na poszczególne zjednoczenia (jednostki równorzędne), które z kolei podzielą przyznane im przez resorty limity wg tytułów pomiędzy poszczególne przedsiębiorstwa.

Resorty, którym podlegają przedsiębiorstwa, objęte budżetami terenowymi dokonają podziału limitów pomiędzy poszczególne województwa, a te z kolei podzielą je pomiędzy poszczególne zakłady pracy.

Przydzielone w ten sposób limity kwotowe stanowią podstawę finansową do opracowania realnych planów usługowych przez przedsiębiorstwa, a następnie planów zbiorczych przez Centralne Zarządy (jednostki równorzędne) lub w układzie terenowym, przez właściwe wydziały prezydiów rad narodowych.

Podkreśla się, że zarówno przedsiębiorstwa jak i instancje wyższe, uzgadniające i koordynujące, są uprawnione do wprowadzania ewentualnych przesunięć między poszczególnymi tytułami budżetowymi w ramach przyznanych im limitów, **w zależności od realnych potrzeb i możliwości ich zaspokojenia.**

Ścisła współpraca z właściwymi organami (instancjami) związków zawodowych jest nieodzowna.

W ten sposób zaplanowane na wszystkich szczeblach usługi będą powiązane ze środkami finansowymi zaplanowanymi w poszczególnych tytułach budżetowych.

Ostatecznie uzgodnione na szczeblu resortów plany usługowe i finansowe zostaną zatwierdzone przez PKPG w porozumieniu z Ministerstwem Finansów, zainteresowanymi resortami i Centralną Radą Związków Zawodowych.

Ewentualne przesunięcia w ciągu roku między tytułami budżetowymi i wewnątrz tytułów ustali specjalna instrukcja Ministra Finansów, wydana w porozumieniu z PKPG.

II. Przyznane dla resortów limity obejmują wyłącznie środki przeznaczone na akcje nie scentralizowane.

Wyjątek od tej zasady stanowi Centralny Związek Spółdzielczy (CZS), dla którego ustalono limity kwotowe pełne, tj. na akcje scentralizowane i nie scentralizowane.

W związku z powyższym CZS, poza podziałem limitów jak wyżej na podległe jednostki, ustali tryb przekazywania właściwym resortom (instytucjom) kwot przeznaczonych na akcje scentralizowane.

III. Wykaz stawek, ustalonych na rok 1951 dla poszczególnych form akcji socjalnej oraz czas trwania poszczególnych akcji zawiera załącznik nr 1 do niniejszej instrukcji.

W uzgodnieniu z Ministerstwem Finansów załącznik nr 6 do instrukcji Ministerstwa Finansów z dnia 24.7.1950 r. traci moc obowiązującą.

Zarządzenie, regulujące opłaty rodziców w poszczególnych formach akcji, stanowi załącznik nr 5 do instrukcji Ministerstwa Finansów z dnia 24.7.1950 r.

Stawkami objęte są wszystkie wydatki osobowe i rzeczowe, nie wyłączając kosztów związanych z żywieniem personelu, a w stawkach na kolonie, półkolonie, prewentoria i domy turnusowe mieszczą się również koszty pokrycia przejazdów dzieci w obie strony.

W stawkach nie mieszczą się natomiast wydatki związane z uzupełnieniem sprzętu i drobnymi remontami.

Koszty przewidziane na te cele (nakłady majątkowe) włączone są do limitów w poszczególnych tytułach budżetowych.

IV. Przy ustalaniu wydatków na poszczególne formy akcji należy kierować się następującymi zasadami:

1. Do żłobków należy kierować przede wszystkim dzieci kobiet pracujących i mężczyzn samotnych, zatrudnionych w zakładach pracy, przy czym należy brać pod uwagę ilość zmian, przez które dany zakład jest czynny w ciągu doby. Zaleca się dążyć do tego, aby wszystkie dzieci w wieku żłobkowym (do 3 lat życia), pozbawione opieki kobiecej w domu, mogły być umieszczone w żłobkach.

2. Stacje opieki nad matką i dzieckiem obejmują swą działalnością dzieci do 3 lat (wyjątkowo do 3 lat 11 miesięcy) oraz kobiety ciężarne, poza tym stacje opieki i poradnie udzielają matkom porad w zakresie racjonalnego pielęgnowania, żywienia i wychowania dzieci w wieku do 3 lat życia.

Szczegółowe wskazówki, dotyczące działalności Stacji Opieki i uprawnień do korzystania z nich zawierają pisma PKPG z dnia 14.4.1950 r. i z dnia 18.7.1950 r., znak S. O. 4D-01-2.

3. Na kolonie i obozy należy kierować dzieci w wieku od 7 lat do 15 lat, a na półkolonie i dziecińce przede wszystkim dzieci w wieku od 4 do 7 lat.

Młodzież w wieku od 16 do 18 lat może stanowić nie więcej niż 10% ogółu osób skierowanych na wczasy letnie dziecięce.

Szczegółowe wskazówki zawiera pismo PKPG z dnia 13.4.1950 r., znak: SO4D-01-3.

4. Tryb i wysokość opłat w przedszkolach reguluje odrębne Pismo- Okólne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

5. Planowanie usług w pozostałych pozycjach opieki nad matką i dzieckiem omówienia nie wymaga.

6. Pojęcie „wczasy świąteczne" obejmuje zbiorowe imprezy kulturalno - oświatowe i rozrywkowe, organizowane przez zakład pracy i związki zawodowe.

W żadnym przypadku nie można zaliczać do wczasów świątecznych rozrywek indywidualnych poszczególnych osób, chociażby nosiły one wyraźne cechy rozrywek kulturalno-oświatowych, ani też takich zbiorowych imprez (np. polowanie, łowienie ryb przez pewne grupy pracowników itp.), które nie zostaną zakwalifikowane przez zakład pracy i związki zawodowe jako wczasy świąteczne.

Z kwot przewidzianych na wczasy świąteczne pokrywać należy wszelkie wydatki, ponoszone przez zakłady pracy na ten cel, a więc żadne wydatki zakładu pracy związane z wczasami świątecznymi nie mogą obciążać innych środków finansowych poza budżetem akcji socjalnej w tytule „wczasy świąteczne".

Przy organizowaniu wycieczek lub innych imprez tego rodzaju nie należy pokrywać ze środków budżetowych kosztów żywienia uczestników.

7. Kwoty ustalone na ochronę zdrowia (higiena osobista) obliczone są niżej, aniżeli w roku 1950 (stawka — 35 zł mies. na zatrudnionego), ponieważ wydatki związane z wyposażeniem apteczek i utrzymaniem instrumentów lekarskich w stanie sprawności, pokrywane będą w ramach kwot, przeznaczonych na bezpieczeństwo i higienę pracy.

V. W związku ze scentralizowaniem środków finansowych w resortach (instytucjach), odpowiedzialnych za akcję kulturalno - oświatową, sportu i WF, ogródków działkowych, stołówkową, prewentoryjną i wczasów dorocznych, centralne jednostki planujące proszone są o bezpośrednie porozumiewanie się co do wspomnianych akcji z właściwymi resortami (instytucjami), a więc:

— w sprawie akcji kulturalno - oświatowej, sportu i WF, ogródków działkowych — z Centralną Radą Związków Zawodowych,
— w sprawie stołówek — z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego (Biuro Żywienia Zbiorowego i Usług Handlowych),
— w sprawie akcji prewentoryjnej — z Ministerstwem Zdrowia (Departament Matki i Dziecka),
— w sprawie wczasów dorocznych — z Funduszem Wczasów Pracowniczych CRZZ.

Nadmienia się, że Departament Urządzeń Kulturalnych i Socjalnych PKPG poda Ministerstwu Zdrowia oraz resortom w odpisie projektowaną na rok 1951 ilość usług akcji prewentoryjnej dla poszczególnych resortów sektora uspołecznionego.

W zakresie akcji świetlicowej w zakładach pracy pozostaje w mocy obowiązek częściowego ponoszenia kosztów związanych z utrzymaniem świetlic; koszty te obciążają fundusze obrotowe zakładów pracy i muszą być uwidocznione w planach finansowych.

Do wydatków pokrywanych przez zakłady pracy należą:
1) uzupełnienie umeblowania (stoły, krzesła, półki itp.),
2) ogrzewanie i oświetlenie pomieszczeń świetlicy,
3) utrzymanie czystości,
4) drobne remonty,
5) opłacanie kierownika świetlicy w zakładach pracy, zatrudniających ponad 200 pracowników.

W zakładach pracy, zatrudniających poniżej 200 pracowników lecz nie niżej 100 pracowników, pokrywane są wydatki wymienione w punktach 1) — 4).

W świetlicach przy zakładach pracy zatrudniających poniżej 100 osób, żadnych kosztów zakłady pracy nie ponoszą. Wyjątek od tej zasady stanowią świetlice (przy zakładach pracy zatrudniających poniżej 100 osób), które istnieją od roku 1949. W tych świetlicach mogą być pokrywane koszty wymienione w punktach 1) — 4).

Żadne inne wydatki poza wymienionymi w punktach 1) do 5) nie mogą być pokrywane przez zakłady pracy. Obowiązek ten ciąży na związkach zawodowych, które pokrywają koszty z dotacji otrzymanej przez CRZZ na prowadzenie akcji kulturalno - oświatowej.

VI. Analogicznie do roku 1950 sprawozdawczość z akcji socjalnej tak w zakresie usług jak i finansowa opierać się będzie w r. 1951 na wykazach zbiorczych, przesyłanych do Departamentu Urządzeń Kulturalnych i Socjalnych PKPG co kwartał w następujących terminach:

za I kwartał — do dnia 25 maja 1951 r.
za II kwartał — do dnia 25 sierpnia 1951 r.
za III kwartał — do dnia 25 listopada 1951 r.
za IV kwartał i roczne do dnia 1 marca 1952 r.

Wzory sprawozdań będą nadesłane dodatkowo.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU

Marian Okulewicz

Załącznik nr 1 do Pisma Okólnego PKPG z dnia 17 października 1950 r. znak SO4B-04-35.

WYKAZ
WYSOKOŚCI STAWEK DLA PLACÓWEK SOCJALNYCH

ustalonych na rok 1951

1. Żłobki dzienne	— 340 zł	na	jednostkę	dziennie
2. Żłobki sezonowe wiejskie	— 210	„	„	„	„
3. Żłobki tygodniowe	— 500	„	„	„	„
4. Stacje opieki nad matką i dzieckiem	— 35	„	„	„	„
5. Kolonie	— 360	„	„	„	„
6. Półkolonie	— 215	„	„	„	„
7. Dziecińce	— 205	„	„	„	„
8. Przedszkola	— 220	„	„	„	„
9. Świetlice dla dzieci i młodzieży	— 100	„	„	„	„
10. Ogródki jordanowskie	— 100	„	„	„	„

11. Domy turnusowe — 500 zł na jednostkę dziennie
12. Prewentoria — 555 „ „ „ „
13. Wczasy świąteczne — 25 zł na jednego zatrud. miesięcznie
14. Higiena i ochrona zdrowia — 35 zł na jednego zatrud. miesięcznie
15. Szkolenie referentów socjalnych — 20.000 zł na jednego szkolonego za kurs (koszty nauki i administracji ośrodka szkoleniowego)
16. Zapomogi do 600 zł na jednego zatrudnionego rocznie z czego 1/5 — w dyspozycji dyrekcji zakładu pracy i 4/5 przekazuje się do pracowniczych kas zapomogowo - pożyczkowych.

Stawki na kolonie, półkolonie, domy turnusowe i prewentoria obejmują poza wydatkami osobowymi i rzeczowymi również koszt przejazdu dzieci w obie strony.

Podkreśla się, że podane stawki określają górną granicę dopuszczalnych wydatków w poszczególnych formach akcji socjalnej.

Na wyżywienie dzieci przewiduje się w stawkach następujące kwoty:

1. Żłobki dzienne — 144 zł na 1 dziecko dziennie
2. Żłobki sezonowe wiejskie — 110 „ „ „ „
3. Kolonie — 224 „ „ „ „
4. Półkolonie — 124 „ „ „ „
5. Dziecińce — 95 „ „ „ „
6. Przedszkola — 120 „ „ „ „
7. Świetlice dla dzieci i młodzieży — 70 „ „ „ „
8. Ogródki jordanowskie — 70 „ „ „ „
9. Domy turnusowe (Domy wczasów dziecięcych) — 245 „ „ „ „
10. Prewentoria — 280 „ „ „ „

Czas trwania poszczególnych akcji ustala się następująco:

a) w żłobkach, stacjach opieki nad matką i dzieckiem — 300 dni w roku;
b) w wiejskich sezonowych żłobkach i dziecińcach — 125 dni w roku;
c) w przedszkolach i świetlicach dla dzieci i młodzieży — 275 dni w roku;
d) w ogródkach jordanowskich — 360 dni w roku;
e) na koloniach — 28 dni turnus;
f) na półkoloniach — 30 dni turnus;
g) w domach turnusowych — 42 dni turnus;
h) w prewentoriach — 90 dni turnus.

Załącznik nr 2 do Pisma Okólnego PKPG z dnia 17 października 1950 r. znak SO4B-04-35

WYKAZ TYTUŁÓW

1. Akcja scentralizowana

Dział 5 tytuł 108a — Dotacja na akcję kulturalno oświatową.
„ 6 „ 194a — Dotacja na prewentoria.
„ 7 „ 237a — Dotacja na kulturę fizyczną i sport.
„ 8 „ 270a — Dotacja na ogródki działkowe.
„ 8 „ 271a — Dotacja na Fundusz Wczasów Pracowniczych.
Dział 8 tytuł 272a — Dotacja dla Prac. Kas Zapomogowo-Pożyczkowych (tylko dla jednostek budżetowych).
„ 8 „ 274a — Dotacja na administrację stołówek.

2. Akcja nie scentralizowana

Dział 2 tytuł 3a — Dotacja na kolonie, obozy i półkolonie i dziecińce wiejskie.
„ 2 „ 4a — Dotacja na ogródki jordanowskie.
„ 2 „ 5a — Dotacja na przedszkola.
„ 2 „ 16a — Dotacja na świetlice dla dzieci i młodzieży.
„ 2 „ 21a — Dotacja na domy turnusowe.
„ 4 „ 59a — Dotacja na szkolenie referentów socjalnych.
„ 6 „ 189a — Dotacja na żłobki zakładowe.
„ 6 „ 190a — Dotacja na żłobki sezonowe wiejskie.
„ 6 „ 195a — Dotacja na stacje opieki nad matką i dzieckiem.
„ 6 „ 200a — Dotacja na ochronę zdrowia.
„ 8 „ 272a — Dotacja dla pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych (tylko dla przedsiębiorstw).
„ 8 „ 273a — Dotacja na wczasy świąteczne.
„ 8 „ 275a — Dotacja na zapomogi (tylko dla przedsiębiorstw).

258.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT KOMUNIKACJI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 19 października 1950 r.

(znak KL4B-03-53)

w sprawie zgłaszanych zapotrzebowań na pojazdy mechaniczne typowe na 1951 rok.

Departament Komunikacji i Łączności Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyjaśnia, co następuje:

1. Nadsyłanie zamówień na pojazdy mechaniczne typowe na 1951 r. do Centr. Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego („Motozbyt“) przez poszczególne ministerstwa jak i podległe im przedsiębiorstwa i instytucje jest niecelowe, utrudnia normalną pracę „Motozbytu“ i zabiera niepotrzebnie czas poszczególnym instytucjom.

2. Rozdział pojazdów mechanicznych typowych jest prowadzony centralnie przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego na podstawie rozdzielników określających ilość pojazdów mechanicznych na poszczególne ministerstwa, które na podstawie podrozdzielników ustalają przydział dla bezpośrednich użytkowników.

3. Podstawą do sporządzania rozdzielników są ustalone w Prezydium Rady Ministrów i Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego etaty samochodowe, a nie wnioski składane do „Motozbytu“.

4. Instytucje składające do „Motozbytu“ zamówienia na środki transportowe figurujące w planie zaopatrzenia inwestycji w maszyny, urządzenia, sprzęt i inwentarz sporządzonym wg Instrukcji PKPG nr 22, powinny zaniechać

tej czynności w stosunku do typowych pojazdów mechanicznych jak samochody osobowe ciężarowe itp. Instytucje mogą składać swe zamówienia, o ile są zgodne z wyżej wymienionym planem zaopatrzenia, ale tylko co do środków transportowych specjalnych jak np. rygi wiertnicze na samochodach, samochody z dźwigami, wozy asenizacyjne, do bezpylnego przewozu śmieci itp.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **inż. B. Assanowicz**

259.

PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT HANDLU I DEPARTAMENT TECHNIKI

z dnia 20 października 1950 r.

(znak HA/1B-05)

w sprawie sporządzenia planu kapitalnych remontów na rok 1951 przez Centrale Handlu Krajowego i Zagranicznego oraz Organizacje Żywienia Zbiorowego

§ 1. Wyjaśnia się, że plan kapitalnych remontów dla central handlu uspołecznionego na r. 1951 powinien być sporządzony zgodnie z zasadami ustalonymi instrukcjami PKPG nr 60 i 61 w przewidzianym przez nie zakresie. Centrale handlowe mogą w razie potrzeby przy sporządzaniu planów kapitalnych remontów posługiwać się postanowieniami instrukcji PKPG nr 30 wyłącznie w zagadnieniach, które nie zostały uregulowane instrukcjami nr 60 i 61.

§ 2. Do formularzy instrukcji PKPG nr 60 i 61 wprowadza się następujące zmiany:

Wzór nr 67 „Zestawienie zbiorcze planów kapitalnych remontów" instrukcji nr 60 zastępuje się wzorem zał. nr 3-w z instrukcji nr 30, z tym, że zamiast „CZP (jednostka równorzędna)" należy wpisać nazwę CH oraz w rubryce 2 zamiast „nazwa przedsiębiorstwa lub CZP" należy wpisać „nazwa obiektu remontowego" przy sporządzaniu planów przez Centrale, na szczeblu zaś Ministerstwa w rubryce 2 należy wpisać nazwę centrali.

Analogicznie w instrukcji nr 61 formularz HZ-26 — zastępuje się wzorem zał. nr 3-w z instrukcji nr 30 z tym, że w rubryce 2 zamiast „Nazwa przedsiębiorstwa lub CZP" należy wpisać „nazwa Centrali".

Wzór nr 70 „Plan kapitalnych remotów" w instrukcji nr 60 oraz formularz HZ-21 w instrukcji nr 61 zostają zastąpione załącznikiem 3-u instrukcji PKPG nr 30. Wzory instrukcji 60 i 61 wypełniane wg załączników 3-w i 3-u instrukcji nr 30 zachowują kolejną numerację 67 i HZ-26 oraz 70 i HZ 21.

Wzór nr 74 „Kosztorys" w instrukcji nr 60 oraz wzór nr HZ-22 w instrukcji nr 61 uzupełnia się pozycjami „Nr księgi inwentarzowej" oraz „wartość książkowa" (bilansowa) obiektu, które należy wypełnić w nagłówku obu formularzy.

§ 3. Centrale handlowe nadzorujące działalność gospodarczą zakładów żyw. zbiorowego powinny posługiwać się przy sporządzaniu planów kapitalnych remontów postanowieniami rozdziału XVIII instrukcji nr 60 oraz niniejszego pisma okólnego.

§ 4. Termin składania planów kapitalnych remontów ustalony został zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dn. 2.X.50 r.

§ 5. Postanowienia niniejszego Pisma Okólnego obowiązują wszystkie jednostki sporządzające plany wg Instrukcji 60, 61 i 62.

DYREKTOR DEPARTAMENTU HANDLU
w z. **K. Grzywicki**

DYREKTOR DEPARTAMENTU TECHNIKI
inż. I. Bursztyn

260.

PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOMUNIKACJI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 21 października 1950 r.

(znak KL4C 14-21)

w sprawie remontu ciągników wolno bieżnych przeznaczonych do trakcji drogowej.

W związku z trudnościami remontowymi, na jakie napotykają użytkownicy ciągników wolno bieżnych (rolniczych) przeznaczonych do trakcji drogowej, Departament Komunikacji i Łączności Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyjaśnia, co następuje:

1. Użytkownicy ciągników marki „Ursus", „Lanz Buldog" i „Steyer" mogą korzystać z warsztatów remontowych Technicznej Obsługi Rolnictwa w zakresie remontów głównych.
2. Warsztaty remontowe Technicznej Obsługi Rolnictwa będą wykonywały remonty ciągników stanowiących własność przedsiębiorstw i instytucji nie należących do resortu Rolnictwa i Reform Rolnych tylko w tym przypadku o ile remonty te zostaną uprzednio zgłoszone.
3. Zapotrzebowania na remonty wymienionych wyżej ciągników na rok 1951 należy zgłaszać do dnia 1 grudnia 1950 r. do Technicznej Obsługi Rolnictwa — Zarząd Centralny, Łódź, ul. Kościuszki nr 46.
4. W zapotrzebowaniu na remont należy podać:
   a) ilość ciągników lub samych silników do remontu,
   b) markę, ciągnika,
   c) miejsce użytkowania,
   d) miesiąc, w którym użytkownik przewiduje oddanie ciągnika do remontu.
5. Techniczna Obsługa Rolnictwa—Zarząd Centralny po ułożeniu terminarza remontów zawiadomi poszczególnych użytkowników o terminach remontu i wskaże warsztaty, do których ciągnik lub silnik powinien być przekazany.
6. Ciągniki i silniki nie zgłoszone w podanym powyżej trybie nie będą mogły być w roku 1951 przez Techniczną Obsługę Rolnictwa wyremontowane.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **inż. B. Assanowicz**

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46.

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch", Warszawa. ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-15809. **Cena numeru 1 zł 80 gr.**

Zam. 1047 z dnia 19.X.50 r. Nakład 15.000 egz. Ukończono w listopadzie 1950 r. Druk „Prasa Demokratyczna".

DO PRENUMERATORÓW BIULETYNU PKPG

Niektórzy prenumeratorzy wpłacający należność za prenumeratę przez PKO i urzędy pocztowe, dokonują wpłat w zbyt późnym terminie, tj. po dniu 20 miesiąca poprzedzającego miesiąc prenumeraty, powodują przez to opóźnienie manipulacji na poczcie i w PPK „Ruch", co w konsekwencji opóźnia wysyłkę pisma.

W celu uniknięcia opóźnień w wysyłce PPK „Ruch" prosi Ob. Ob. prenumeratorów o wpłacanie należności za prenumeratę najpóźniej do dnia 20 każdego miesiąca poprzedzającego miesiąc prenumeraty.

Wszystkie wpłaty, które będą nadane na PKO, lub pocztą po dniu 20 będą automatycznie zaliczane na prenumeratę o jeden miesiąc później.

Za datę nadania wpłaty uważa się datę stempla pocztowego na pokwitowaniu.

ADMINISTRACJA